Море. Твір-опис. 6 клас

Море… Я дуже люблю море. Воно ніколи не буває одноманітним, нецікавим, бо щодня, навіть щохвилини воно різне. Таємниче, мінливе, неосяжне — воно хвилює душу, не залишає байдужим серце. Одного дня воно тихе й спокійне, наче велике дзеркало, холодне й прозоре. Сонячні промінчики, пронизуючи солону воду, сягають дна, лагідно торкаються золотавого піску та яскравих сяючих мушлів, гладеньких камінців та зеленуватих водоростей, ловлять маленьких спритних рибок, що зграйками весело бавляться біля берега. Наступного дня все раптом змінюється. Налетить поривчастий вітер і погонить хвилі до берега. Вода стає каламутно-зеленою, іноді — темно-синьою, а одного разу я бачив навіть вражаюче чорну. Не видно більше ані риб, ані мушлів, ані піску: є тільки шалені хвилі, які з силою б'ються в прибережний пісок. Тоді ми з батьками сидимо на березі та можемо тільки спостерігати за силою моря. Хоча навіть у такі моменти море видається мені дивовижним. Я думаю, що воно велетень, з яким я можу позмагатися, і я кидаю в море камінці або голосно кричу. Але перемога завжди дістається йому, морю. Воно глушить мій голос і відкидає мій камінець на берег. Іноді мені здається, що я можу дивитись на море безкінечно. І воно завжди радо мені.